



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **X. Y.**

zastoupený Mgr. Vladislavem Kutějem, advokátem
se sídlem Praha 3, Jičínská 6

proti

žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2022 č.j. PPR-39124-9/ČJ-2022-990131
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti *in eventum* zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil výrok I. rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. 14229/2021 ze dne 2. 12. 2021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) tak, že nově tento výrok zní:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

„1. zprošťuji výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon“), dnem doručení tohoto rozhodnutí X prap. X. Y., nar. X, X; bytem: X; ustanoveného na služebním místě X, zastoupeného Mgr. Vladislavem Kutějem, advokátem se sídlem Jičínská 6, 130 00 Praha 3 – Vinohrady, ČAK: 19603, ID datové schránky: w57cwni (dále jen „zmocněnec“), neboť na základě usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání č.j. GI-3824-247/TC-2020-842050 ze dne 11. 10. 2021 je důvodně podezřelý ze spáchání přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a jeho ponechání ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby.“ . Ohledně ostatních částí výroku žalovaný uvedl, že tento zůstává beze změn.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zproštění výkonu služby je personálním opatřením služebního funkcionáře a nikoliv rozhodnutím o případné vině či trestu v řízení, kterým se postihuje deliktní jednání. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014 č.j. 9 As 155/2014-32 zdůraznil, že se jedná o institut preventivní povahy, který lze aplikovat u příslušníků důvodně podezřelých ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, a to pouze za splnění podmínek obsažených v § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Smyslem institutu zproštění výkonu služby je pozastavení oprávnění a povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z předpisů upravujících činnost Policie České republiky a jejích příslušníků. V případě, že se vina příslušníka neprokáže, disponuje zákon o služebním poměru sanačními prostředky k nápravě situace spočívajícími v doplatku služebního příjmu do výše 100 % služebního příjmu.
3. Z ustanovení § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru je zřejmé, že ke zproštění výkonu služby je nutné splnit dvě hmotněprávní podmínky: i) důvodné podezření ze spáchání trestného činu a ii) ohrožení důležitého zájmu služby nebo průběh prošetřování jednání odvolatele.
4. Ke splnění první podmínky žalovaný uvedl, že jedním ze stěžejních důkazů je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. V tomto usnesení je popsán skutek, který je žalobci kladen za vinu, a také obsah jednotlivých důkazů, zejména výpovědi poškozené ze dne 13. 8. a 7. 9. 2021, zvukových záznamů hovorů se žalobcem pořízených poškozenou v období od 30. 1. do 31. 12. 2020, zprávy společnosti Economia, a.s., která je provozovatelem webového portálu Centrum.cz, přístupových záznamů obsahujících konkrétní časový údaj přístupu včetně IP adresy, zprávy společnosti Dial Telecom, a.s., úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných s příslušníky speciální pořádkové jednotky (dále jen „SPJ“) a znaleckého posudku č. 1129/2021, který byl vypracován znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie k osobě poškozené.
5. Přestože je usnesení o zahájení trestního stíhání procesním úkonem trestního řízení, jedná se o kvalifikovaný úkon, jehož součástí jsou již první skutková zjištění, která odůvodňují zahájení trestního stíhání. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016 č.j. 3 Ad 12/2014-72, z něhož vyplývá, že v řízení o zproštění výkonu služby si služební funkcionář nemůže udělat meritorní úsudek o věci, která bude rozhodnuta v trestním řízení, a rovněž není na místě obdobné hodnocení důkazů jako

v řízení trestním. Předmětem dokazování v řízení o zproštění výkonu služby je pouze důvodné podezření příslušníka ze spáchání protiprávního jednání, nikoli samotné protiprávní jednání, které přísluší pouze trestnímu soudu. Stěžejním zůstává, že zproštěním výkonu služby se v žádném případě nezasahuje do trestního řízení, v němž je vyšetřována otázka viny žalobce ze spáchání předmětného trestného činu. Vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce byla nepochybně splněna první hmotněprávní podmínka pro zproštění výkonu služby. Žalovaný současně z informací uvedených na portálu infoSoud ověřil, že trestní řízení nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí skončeno.

6. Ke splnění druhé hmotněprávní podmínky žalovaný předeslal, že z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá, že by služební funkcionář v prvním stupni shledal naplnění této hmotněprávní podmínky v tom, že by ponechání žalobce ve výkonu služby ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání. Pojem „důležitý zájem služby“ je upraven v § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jedná se o právně neurčitý pojem, který nelze zcela jednoznačně definovat. Vymezení tohoto pojmu je obecné a zákonodárce tím zamýšlel, aby zákonné ustanovení zahrnovalo celé spektrum případů, které mohou nastat u jednotlivých bezpečnostních sborů. Jedná se o široký okruh skutečností, které v daných souvislostech mohou ztěžovat výkon služby, narušovat kázeň ostatních příslušníků, ale také ohrožovat důvěru občanů v bezpečnostní sbor. Žalovaný uvedl, že výkon služby v SPJ je specifický, neboť vyžaduje určitou psychickou a fyzickou odolnost vůči vnějším vlivům, které vyplývají z činnosti SPJ (například demonstrace, protestní akce, sportovní a kulturní akce, převozy cenin, zásahy při narušení veřejného pořádku nebo vyklízení obsazených objektů squattery). U těchto úkolů je psychická odolnost příslušníka klíčová; vybočení z bezchybného plnění úkolů může mít za následek jednak nesplnění nebo nedokončení daného úkolu, anebo může dojít k eskalaci situace, která by jinak byla běžnou kontrolní činností. Jelikož je výkon služby žalobce pevně spjat s výkonem služby ostatních příslušníků SPJ, je nutné akcentovat, že na postoje samotných kolegů žalobce může mít nemalý vliv výkon služby s kolegou podezřelým ze spáchání trestného činu, jehož se sice dopustil mimo dobu služby, ale v době služební pohotovosti na služebně (v prostorech SPJ). Tato skutečnost bezpochyby negativně působí na kvalitu výkonu služby v SPJ jako celku, neboť je nezbytné, aby se příslušníci, kteří vykonávají službu společně, mohli jeden na druhého spolehnout. Je důvodné se domnívat, že příslušník, který je obviněn ze spáchání trestného činu, jehož se měl dopustit v době nařízené služební pohotovosti v prostorech SPJ, může mezi ostatními kolegy vzbuzovat nepatřičnou ostražitost a nedůvěru, která je v kolektivu, jehož úkolem je společně provádět bezpečnostní opatření a policejní akce, nežádoucí. Existuje důvodná obava, že vzorec chování bude žalobce přenášet na další příslušníky SPJ, jelikož ze své pozice zástupce velitele družstva má větší vliv na tyto příslušníky a mohlo by dojít k narušení služebních povinností. Na místě je i otázka, zda by příslušníci respektovali zástupce velitele družstva, který je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu. Tyto skutečnosti odůvodňují obavu o ohrožení důvěry občanů v bezpečnostní sbor, pokud by žalobce byl ponechán ve výkonu služby.
7. Pro dokreslení věci žalovaný uvedl, že pohled veřejnosti na Policii ČR (v případě medializace případu, kterou nelze vyloučit) by zcela jistě ohrozil fakt, že by služební funkcionář v prvním stupni ponechal žalobce vykonávat oprávnění, kterými příslušníci

Policie ČR disponují podle zákona o Policii ČR, za situace, kdy je obviněn z úmyslného trestného činu, kterého se dopustil v době služební pohotovosti v prostorech SPJ.

8. V rámci úvah o naplnění druhé hmotněprávní podmínky je též nutno hodnotit skutek, z jehož spáchání je žalobce důvodně podezřelý, a jeho závažnost. Byť je primárním objektem trestného činu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) zájem na ochraně důvěrnosti a bezpečnosti počítačových dat a počítačového systému, je v důsledku tohoto trestného činu, který je fakticky obdobou trestného činu porušování domovní svobody podle § 178 trestního zákoníku, zasaženo do ústavou zaručeného práva na soukromí. Žalobce jako příslušník SPJ, který z povahy věci při provádění bezpečnostních opatření a policejních akcí určitým způsobem zasahuje do svobody soukromí občanů, by měl hodnoty jako soukromí a svoboda chránit, nikoliv je sám narušovat. Jsou proto namíste pochybnosti o tom, jak by příslušník, kterému je vytýkán úmyslný zásah do soukromí jiné osoby, mohl přijímat opatření vedoucí k tomu, aby hodnoty, jakými je zájem na ochraně soukromí a svobody, ohroženy nebyly. Žalobce měl podle usnesení o zahájení trestního stíhání podezření, že poškozená, která na něj podala trestní oznámení, komunikuje s Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“). Soukromí poškozené narušil s cílem získání informací o soukromé elektronické komunikaci poškozené. Takový motiv lze považovat za významný, neboť žalobce mohl získat údaje o trestním řízení, které před ním zatím měly zůstat skryty.
9. Žalovaný se neztotožnil s odvolací námitkou, že prvoinstanční rozhodnutí je neurčité a nepřezkoumatelné. Služební orgán v prvním stupni se posouzení obou hmotněprávních podmínek pro zproštění žalobce výkonu služby věnoval na stranách 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí, přičemž zohlednil konkrétní skutečnosti případu žalobce. Žalovaný pak svým výkladem úvahy služebního orgánu v prvním stupni doplnil, což je v souladu se zásadou jednotnosti ovládacího řízení ve věcech služebního poměru možné. Ačkoli odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neobsahuje pasáž o vypořádání námitek a návrhů žalobce, je z tohoto rozhodnutí jako celku patrné, že na námitky a návrhy žalobce reaguje.
10. K další odvolací námitce žalovaný uvedl, že o porušení principu neviny by se jednalo toliko v případě konstatování, že žalobce se dopustil trestného činu, což z prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá.
11. Služební orgán v prvním stupni je podle žalovaného oprávněn vyjadřovat se k morálním hodnotám kladeným na policisty. Negativní vliv jednání žalobce v rozporu s morálními hodnotami kladenými na policisty je rozveden na straně 8 prvoinstančního rozhodnutí.
12. Žalovaný dále konstatoval, že úvahy, kterými byl služební funkcionář v prvním stupni veden při hodnocení podkladů a při výkladu právních a služebních předpisů ve smyslu § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, jsou v prvoinstančním rozhodnutí uvedeny. Pokud z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývají skutečnosti, které naplňují podmínku důvodného podezření, je zbytečné, aby služební funkcionář prováděl dokazování i dalšími důkazními prostředky přítomnými v trestním spise. Předmětem dokazování v řízení o zproštění výkonu služby je pouze důvodné podezření příslušníka

bezpečnostního sboru ze spáchání kvalifikovaného protiprávního jednání, nikoli samotné kvalifikované protiprávní jednání, jehož dokazování přísluší pouze trestnímu soudu.

13. Žalovaný přisvědčil žalobci, že na posouzení jeho jednání z pohledu ohrožení důležitého zájmu služby nemá vliv skutečnost, že k jeho jednání mělo dojít prostřednictvím internetového připojení, které bylo zřízeno a provozováno příslušníky SPJ soukromě. Korigoval tvrzení služebního funkcionáře v prvním stupni, že k jednání došlo v rámci výkonu služby, neboť doba služební pohotovosti není v souladu s § 62 odst. 2 zákona o služebním poměru dobou služby. Vyhovění předmětné odvolací námitce a korigování dílčí argumentační nepřesnosti služebního funkcionáře v prvním stupni však nemá vliv na zákonnost a správnost prvoinstančního rozhodnutí jako takového, neboť ohrožení důležitého zájmu služby ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru je odůvodněno jinými okolnostmi.
14. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015 č.j. 10 As 123/2014-41 žalovaný poukázal na to, že správní uvážení služebního funkcionáře představuje spíše předběžnou rizikovou analýzu, kdy je třeba pečlivě zvážit, zda setrvání příslušníka ve službě představuje riziko, a to nejen s ohledem na plnění konkrétních služebních povinností, ale i v obecném rámci ochrany dobrého jména, pověsti a řádného fungování policie jako takové. Základním východiskem pro takové předběžné posouzení je zejména povaha trestného činu a také souvislost mezi trestným činem a služebním poměrem. V úvahu lze vzít zejména to, zda jde o trestný čin nedbalostní či úmyslný, povahu a způsob spáchání trestného činu, to, zda byl čin spáchán na pracovišti, zda mohl ovlivnit další spolupracovníky, jakož i vnější vlivy, jako je mediální pozornost. Není možné pominout reálný dopad trestního stíhání na vnitřní poměry. Na služební příslušníky je nutno klást vyšší nároky, které odpovídají specifickým úkolům bezpečnostního sboru a náplni pracovní činnosti konkrétního příslušníka. Každý bezpečnostní sbor by měl pracovat a fungovat tak, aby si získal a zasloužil důvěru veřejnosti. V případě bezpečnostních sborů je tento požadavek vyjádřen mj. v § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru. Smyslem zákonné úpravy není přesná kvantifikace míry důvěry občanů či její ohrožení. Zákonná úprava pouze hodnotí možná rizika jak pro bezproblémové fungování služby, tak ohrožení její pověsti. Toto hledisko bere v úvahu i vnější pohled.
15. Žalobce nepředložil žádný hmatatelný důkaz svědčící pro závěr o neohrožení důležitého zájmu služby. Vzhledem k době vedení trestního řízení se sice mohou jevit obavy služebního funkcionáře v prvním stupni o psychickou zátěž žalobce jako nadbytečné, nicméně trestní řízení má několik fází, přičemž v současné době je trestní řízení vedeno na úrovni trestního soudu a podle informací z portálu infoSoud jsou ve věci opakovaně nařizována jednání, s čímž mohou být z povahy věci spojovány určité stresové faktory, a to i v kombinaci se zátěží při výkonu služby v SPJ, která je i z pohledu psychiky specifická. Nadto je kritérium psychické zátěže pouze doplňujícím argumentem služebního funkcionáře v prvním stupni.
16. Na základě žalobcem předložených petic obsahujících podpisy 138 osob rozhodně nelze tvrdit, že panuje „jednotný“ názor na ponechání žalobce ve výkonu služby, nebo že „valná část“ veřejnosti i kolegů podporuje žalobce. Z kopie petice vyplývá, že petici podepsalo 31

příslušníků SPJ. Tento počet nemůže odůvodnit tvrzení o jednotném názoru o ponechání žalobce ve výkonu služby, neboť SPJ tvoří celkově kolem 300 příslušníků.

17. Žalovaný též konstatoval, že zproštění výkonu služby bylo v případě žalobce odůvodněno na základě jiných souvislostí, než je opakované odměňování žalobce za příkladné plnění jeho služebních povinností.
18. V žalobě proti napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce dva žalobní okruhy. V prvním namítl nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť o odvolání rozhodovala nepřislušná osoba, která neměla pravomoc k projednávání a rozhodování ve věci. Žalobce v této souvislosti poukázal na závazný pokyn policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR (personální pravomoc) (dále jen „ZPPP o personální pravomoci“). V souladu s tímto ZPPP o personální pravomoci rozhodoval v prvním stupni náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu. ZPPP o personální pravomoci neupravuje a vůbec neřeší problematiku příslušnosti k rozhodování o odvolání ve věcech služebního poměru. V rámci Policie ČR neexistuje interní úprava příslušnosti k rozhodování o odvolání ve věcech služebního poměru. Příslušnost k rozhodování o odvolání v řízení ve věcech služebního poměru je stanovena pouze zákonem o služebním poměru. Problematika odvolacího řízení je konkrétně upravena v § 190 zákona o služebním poměru. Je však zřejmé, že ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy byl pro podjatost vyloučen v souladu s § 14 odst. 6 správního řádu. Usnesením policejního prezidenta č.j. PPR-36337-2/ČJ-2022-990564 ze dne 9. 9. 2022 byl k rozhodnutí ve věci žalobce určen první náměstek policejního prezidenta genmjr. Ing. T. L. Policejní prezident jako nadřízený správní orgán měl však v řízení postupovat podle § 131 odst. 4 správního řádu a usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu. Policejní prezident tak porušil zákonná ustanovení správního řádu. Napadené rozhodnutí je proto nicotné, neboť o odvolání rozhodovala nepřislušná osoba.
19. Ve druhém žalobním okruhu žalobce namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností, obav či jiných okolností žalovaný dovozuje ohrožení důležitého zájmu služby v případě ponechání žalobce v jejím výkonu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu absolutně neurčité, obecné a nepřezkoumatelné.
20. Zahájení trestního stíhání s příslušníkem bezpečnostního sboru podle žalobce bez dalšího neznamená jeho automatické zproštění výkonu funkce. Jedná se pouze o první podmínku pro případné zproštění výkonu funkce. Další nutnou podmínkou vyplývající z § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru je, aby služební funkcionář v rámci správního uvážení na základě konkrétních skutkových okolností dospěl k závěru, že ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby. Pokud není příslušník obviněn z trestného činu vztahujícího se přímo k výkonu služby, což je i případ žalobce, musí služební funkcionář přinést jiné závažné skutečnosti, proč je ohrožen důležitý zájem služby. Žalobce jedním, jež je mu kladeno za vinu, nijak nezneužil svoji pravomoc

policisty, tvrzeného jednání se měl dopustit sám a jednorázově, přičemž nebyl veden zjištěným či jiným zavrženíhodným motivem.

21. V napadeném rozhodnutí absentuje vážení dvou protichůdných zájmů, kdy na straně jedné je nutno vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka, na straně druhé stojí důležitý zájem služby. Žalovaný se přitom mylí, pokud důležitý zájem služby považuje za právně neurčitý pojem, který nelze definovat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014-41 ze dne 8. 10. 2015 žalobce zdůraznil, že jako výkladová pomůcka může sloužit důležitý zájem služby definovaný v § 201 zákona o služebním poměru jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Žalovaný rovněž nekonkretizoval jednotlivé faktory, jako je pohled na Policii ČR, mediální prezentace Policie ČR či obecná spokojenost příslušníků, které měly ovlivnit plnění úkolů bezpečnostního sboru v případě žalobce.
22. Žalobce namítl, že trestní stíhání může mít negativní vliv na psychický stav člověka, ovšem nikoli automaticky; bez konkrétních objektivně zjištěných skutečností nelze u policisty automaticky očekávat neschopnost k plnění služebních úkolů v důsledku takové situace. Žalovaný neuvedl konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že žalobce neplní či neplnil v důsledku zahájení trestního stíhání své služební úkoly. Naopak je zřejmé, že trestní řízení proti žalobci je vedeno již více než rok a půl a po celou tuto dobu byl žalobce stále ve výkonu služby, přičemž své pracovní povinnosti si plnil svědomitě a řádně. Zároveň nebyla zaznamenána žádná stížnost na postup žalobce či výkon služby. Nelze proto souhlasit s tvrzením služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni a žalovaného, že by v souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání (v pořadí posledním), které je z hlediska závažnosti vytýkaného trestního jednání oproti předchozím usnesením o zahájení trestního stíhání zcela marginální, došlo k takové změně v psychice žalobce, že by nadále nebyl stejným nezávadným způsobem schopen plnit své služební úkoly, a ohrozil by tak výkon služby. Jedná se pouze o domněnky a spekulace žalovaného. Žalobce byl nadto za dobu posledního roku ve službě opakovaně odměňován za příkladné plnění svých služebních povinností. Z uvedeného je zřejmé, že ponechání žalobce ve výkonu služby žádným způsobem nenaruší chod SPJ a ani neohrozí důvěru občanů v Policii ČR. Naproti tomu je závěr služebního funkcionáře a žalovaného pouze obecný a ničím nepodložený. Žalobce namítl, že nebyl proveden jediný výslech jeho kolegů či nadřízených, jeho služební hodnocení nevykazuje žádné negativní skutečnosti a po celou dobu své služby u Policie ČR je žalobce příkladným policistou a kolegou, kdy své rodinné problémy ponechává zcela mimo výkon služby. Odmítnout je potřeba také závěr žalovaného, podle něhož bylo ke zproštění výkonu služby žalobce přistoupeno nikoli na základě posouzení konkrétních okolností, ale pouze z exemplárních důvodů.
23. Žalovaný pouze spekuluje, zda by respektování žalobce jako zástupce velitele družstva bylo ovlivněno, pokud by byl ponechán ve výkonu služby. Žalovaný tento závěr ani netvrdí a rozhodně pro něj nepřináší žádné důkazy. Navíc se ihned po vydání napadeného rozhodnutí zvedla vlna podpory žalobce z řad jeho kolegů i civilistů, neboť panuje jednotný názor, že ponechání žalobce ve výkonu služby žádným způsobem neohrožuje morálku jeho kolegů ani nenarušuje důvěru občanů v policejní sbor.

24. Žalobce rovněž poukázal na to, že z usnesení o zahájení trestního stíhání nelze považovat za prokázané, že by žalobce věděl o tom, že svým přístupem do e-mailové schránky své manželky porušoval zákon, neboť takto ve společném manželství činili řadu let, jelikož měli oba vzájemně udělen přístup a znali svá přístupová hesla ke svým e-mailovým účtům. Nebylo proto prokázáno, že žalobce jednal úmyslně se záměrem neoprávněně vstoupit do e-mailové schránky své manželky. Bez povšimnutí nelze ponechat ani skutečnost, že k přístupu do e-mailové schránky došlo po dobu pouhých 3 minut, a to pouze jednou. Navíc není zřejmé, jak by tato skutečnost a toto trestní stíhání mohlo ovlivnit řádný výkon služby.
25. Žalobce má za to, že žalovaný nahrazuje svým hodnocením závěry, které mohou učinit pouze orgány činné v trestním řízení. Hodnotí totiž důkazy provedené v trestním řízení a pomíjí zásadu presumpce nevin.
26. Žalobce označil za irelevantní závěr žalovaného, že jednání žalobce je závažné, neboť je podezřelý z jednání, kterým měl narušit soukromí jiné osoby, kdy jako příslušník SPJ mohl provádění policejních akcí narušit i ve výkonu služby. Každým trestným činem je zasažen nějaký zájem, který je příslušník bezpečnostního sboru povinen chránit, a proto nelze takto argumentovat. Žalobce je podezřelý z jednání, které je méně závažné a nijak nesouvisí s výkonem služby příslušníka bezpečnostního sboru.
27. Služební funkcionář v prvním stupni dle mínění žalobce zatížil prvoinstanční rozhodnutí rovněž další vadou, pokud uvedl, že případné pochybnosti týkající se účelovosti či nepravdivosti předmětného obvinění jsou hodnoceny v rámci úvah orgánu činného v trestním řízení, a nemohou být hodnoceny služebním funkcionářem při úvahách o zproštění výkonu služby. Služební funkcionář hodnotil pouze negativní okolnosti v neprospěch žalobce a nezabýval se námitkami žalobce. Tímto postupem služebního funkcionáře došlo mimo jiné k zásadnímu porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Další okolností zakládající nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, se kterou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevyrovnal, představuje tvrzení služebního funkcionáře, podle kterého výsledek rozhodnutí státního zástupce o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání není správnému orgánu znám. Toto tvrzení je však v rozporu s tvrzením, které je uvedeno v jiné části prvoinstančního rozhodnutí, že dne 25. 11. 2021 bylo do spisového materiálu založeno usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, sp. zn. KZV 6/2021-234 ze dne 15. 11. 2021.
28. Podle žalobce je zřejmé, že napadené rozhodnutí a jeho „výsledek“ byl připravován a ujasněn dříve, než byly a mohly být komplexně zhodnoceny veškeré podklady pro jeho vydání.
29. Žalobce rovněž namítl, že skutečnost, že k tvrzené trestné činnosti mělo dojít prostřednictvím internetového připojení, které sice bylo v budově SPJ, avšak bylo zřízeno a provozováno příslušníky SPJ soukromě, nikterak nezvyšuje škodlivost vytýkaného jednání či neohrožuje důvěru ve výkon služby. Závěrem dodal, že na jeho stranu se postavil rovněž senát poradní komise ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, a to ve všech hlavních bodech jeho argumentace.

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K namítané nicotnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že policejní prezident nepřekročil zákonná pravidla, naopak využil postup upravený správním řádem v § 14, k němuž byl vzhledem k podjatosti ředitele KŘP-A povinen. Z dikce § 14 odst. 5 správního řádu lze dovodit, že představený úřední osoby není při určení jiné úřední osoby nijak omezován, resp. jediným omezením je, že nově určená úřední osoba nesmí být ve vztahu k podřízenosti k vyloučené osobě. To bylo v případě žalobce dodrženo, neboť žalovaný není ve vztahu podřízenosti k řediteli KŘP-A. Žalovaný je podřízen toliko policejnímu prezidentovi. Ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu stanovuje další pravidla pro změnu příslušnosti správních orgánů. Podle věty třetí a čtvrté § 14 odst. 5 správního řádu platí, že představený vyloučené úřední osoby bezodkladně uvědomí nadřízený správní orgán o tom, že nelze za vyloučenou osobu určit jinou osobu. Nadřízený správní orgán poté postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu, na jeho základě usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru, způsobilý věc projednat a rozhodnout. Postup podle § 131 odst. 4 správního řádu je tedy namístě až v případě, kdy nebude možné za vyloučenou úřední osobu určit jinou úřední osobu. Žalobce přitom ani nenamítá, že v jeho případě byly vyloučeny všechny úřední osoby, což je nezbytný předpoklad pro postup podle § 131 odst. 4 správního řádu.
31. Ke druhému žalobnímu okruhu žalovaný předeslal, že naplnění druhé hmotněprávní podmínky pro zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru se rozsáhle věnuje na stranách 9 až 12 napadeného rozhodnutí. Poznamenal, že žalobní námitku považuje za zmatečnou. Pokud má žalobce za to, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností, obav či jiných okolností dovozuje žalovaný ohrožení důležitého zájmu služby, je otázkou, jak může současně považovat odůvodnění předložené žalovaným za absolutně neurčité, obecné a nepřezkoumatelné. Odůvodnění může ve správním rozhodnutí buď absentovat, anebo může být ve správním rozhodnutí obsaženo, ale účastník řízení je považuje za neurčité, obecné a nepřezkoumatelné. Obě varianty nejsou možné.
32. Zákon o služebním poměru v § 40 nerozlišuje okolnosti jako zneužití pravomoci příslušníka, jednorázové jednání či zistný nebo zavrženíhodný motiv. Uvedené okolnosti lze zkoumat v rámci hodnocení důležitého zájmu služby. V případě žalobce nicméně byly spatřovány jiné významné okolnosti, které služební funkcionáře vedly k závěru o ohrožení důležitého zájmu služby. Žalobce z judikatury evidentně vytrhává pouze určité pasáže. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015 č.j. 10 As 123/014-41 lze dovodit, že hodnocení naplnění druhé hmotněprávní podmínky pro zproštění výkonu služby je založeno na zvážení určitých kritérií a východisek. Právě takovou úvahu služební funkcionáři provedli.
33. Žalovaný provedl žalobcem zmiňované vážení protichůdných zájmů fakticky tím, že hodnotil různé okolnosti související s případem žalobce. Je třeba trvat na tom, že zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů je pojem neurčitý, neboť z takové definice není zřejmé, jaký konkrétní úkol je za konkrétních skutkových

okolností v zájmu bezpečnostního sboru, ani jak konkrétně včasný a kvalitní má takový úkol být.

34. Žalovaný dále poukázal na zmatečnost žalobní námitky, v níž žalobce označuje závěr služebních funkcionářů o psychické a fyzické zátěži za irrelevantní, ale současně uznává, že tento standard je v případě příslušníků SPJ vyšší než u jiných policistů. Žalovaný trvá na relevantnosti úvahy o psychické a fyzické zátěži, a to s ohledem na hodnocení výkonu služby v SPJ, který je specifický, vyžadující určitou psychickou a fyzickou odolnost vůči vnějším vlivům, které vyplývají z činnosti v SPJ. Psychická odolnost příslušníka je u těchto úkolů z povahy věci klíčová, jelikož vybočení z bezchybného plnění úkolů může mít za následek jednak nesplnění nebo nedokončení daného úkolu, jednak může dojít k eskalaci situace, která by jinak byla běžnou kontrolní činností. Žalovaný k tomu dodal, že si neumí představit, jak psychicky odolný by musel člověk být, aby se ho zahájení trestního stíhání žádným způsobem nedotklo a nedalo by se u něj očekávat byť jen sebemenší ovlivnění psychiky. Z povahy věci si musí každý rozumně uvažující člověk být vědom možných důsledků spojených s vedením trestního stíhání. Uvedené platí o to více u příslušníka, který si je nepochybně vědom možnosti zproštění výkonu služby a s tím spojených důsledků.
35. Žalovaný je toho názoru, že nebyl povinen uvést konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že žalobce neplní či neplnil v důsledku zahájení trestního stíhání své služební úkoly špatně či vůbec. Institut zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru je institutem preventivní povahy, k němuž se přistoupí, jestliže by ponechání příslušníka ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání. Postačuje proto riziko řádného neplnění služebních úkolů, a tím ohrožení důležitého zájmu služby. Skutečnost, že po celou dobu vedení trestního řízení žalobce plní služební povinnosti svědomitě a řádně, nevylučuje, že zde stále je možnost ohrožení důležitého zájmu služby, neboť důvody a okolnosti, ve kterých služební funkcionáři spatřují možné ohrožení důležitého zájmu služby, nepominuly.
36. Ačkoli žalobce hovoří o „řadě důkazů a skutečností“ svědčících pro závěr o neohrožení důležitého zájmu služby, zmiňuje se ve skutečnosti jen o době vedení trestního řízení a sepsání petice na podporu žalobce. Žalovaný k tomu uvedl, že v současné době je trestní řízení vedeno na úrovni trestního soudu a ve věci jsou opakovaně nařizována jednání, s čímž mohou být z povahy věci spojeny určité stresové faktory, a to v kombinaci se zátěží při výkonu služby v SPJ, která je i z pohledu psychiky velmi specifická. Kritérium psychické zátěže bylo navíc pouze doplňujícím argumentem pro zproštění výkonu služby.
37. Apel žalobce na hodnocení charakteristiky jemu vytýkané činnosti žalovaný respektoval, neboť se též věnoval vytýkané trestné činnosti žalobce.
38. Žalobce na jednu stranu zdůrazňuje, že je důležité zabývat se samotnou charakteristikou předmětné trestné činnosti, pokud tak ale žalovaný činí, je mu vytýkáno, že nahrazuje závěry orgánů činných v trestním řízení. Úkolem služebních funkcionářů je toliko posoudit naplnění předpokladů pro zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy zda je žalobce důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu a zda

by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby. Vzhledem k závažnosti žalobcova jednání a výkonu služby v SPJ jsou namíste pochybnosti o tom, jak by příslušník, kterému je vytýkán úmyslný zásah do soukromí jiné osoby, mohl přijímat opatření vedoucí k tomu, aby hodnoty, jakými je zájem na ochraně soukromí a svobody, ohroženy nebyly. Jednání žalobce sice přímo nesouviselo s výkonem služby, žalovaný však zde spatřuje souvislost nepřímou, neboť žalobce se vytýkaného jednání dopustil v době služební pohotovosti v prostorech SPJ a zasáhl do ústavně zaručeného práva poškozené na soukromí, které má coby policista chránit.

39. Pokud jde o namítané vady prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný odkázal na strany 16 až 20 napadeného rozhodnutí, kde vypořádal shodné odvolací námitky.
40. K doporučení senátu poradní komise ředitele KŘP-A žalovaný uvedl, že toto není podkladem rozhodnutí a má, jak vyplývá ze samotného názvu, toliko doporučující charakter, který není pro služebního funkcionáře závazný. Je to pouze služební funkcionář, kdo nese odpovědnost za své rozhodnutí. Členové senátu poradní komise ředitele KŘP-A nijak nezohlednili preventivní charakter institutu zproštění výkonu služby a s tím spojené požadavky na správní úvahu a na odůvodnění rozhodnutí o zproštění výkonu služby. Okolnosti, že žalobce nijak nezneužil pravomoc policisty, dopustil se vytýkaného jednání pouze sám a jedním skutkem a nebyl veden zištným nebo jiným zavrženíhodným motivem, nejsou pro posouzení ohrožení důležitého zájmu služby relevantní. Totéž platí pro otázku vzniku škody a její výše. Navíc nelze souhlasit s tvrzením, že *„újma na osobnostních právech poškozené je izolovaná a bez trvalých následků“*, neboť takový závěr nevyplývá z žádného podkladu založeného ve spisovém materiálu. Naopak z obžaloby státního zástupce se podává, že jednání žalobce *„velmi věrohodně odráží právě prokázanou dlouhodobou snahu obviněného kontrolovat chování poškozené a zjišťovat o ní informace v jeho prospěch, bez ohledu na její práva“*. Souhlasit nelze ani s pominutím specifického postavení žalobce coby příslušníka SPJ. Argumentace o nevedení trestního řízení a o „anonymním“ výkonu služby s omezenou možností vlastní aktivity a iniciativy směřuje spíše na možné ohrožení průběhu prošetřování jednání příslušníka, které je vedle ohrožení důležitého zájmu služby dalším důvodem pro zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru, avšak v případě žalobce nebylo důvodem pro zproštění výkonu služby.
41. Žalovaný upřesnil, že služební funkcionář netvrdí, že samotné trestní řízení ohrožuje důležitý zájem služby. Vedení trestního řízení není samo o sobě kritériem, které lze hodnotit při správní úvaze o ohrožení důležitého zájmu služby, ale jistě jím je ve vztahu k dalším uvedeným okolnostem. Důkazní situace v trestním řízení je pro řízení o zproštění výkonu služby žalobce irelevantní.
42. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
43. Podle § 14 odst. 5 správního řádu *představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.*

44. Podle § 131 odst. 4 správního řádu *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.*
45. Podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.*
46. Podle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru *pominou-li důvody, pro které byl příslušník zproštěn výkonu služby, zproštění výkonu služby se ukončí.*
47. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru *za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.*
48. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
49. Žalobce uplatnil dva žalobní body. V prvním namítl nicotnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že o jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí měla rozhodovat nepříslušná osoba. K pochybení mělo podle žalobce dojít při aplikaci § 14 odst. 5 správního řádu, neboť policejní prezident jako nadřízený služební orgán měl postupem podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený služební orgán. Soud se s výkladem aplikovaného ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu, jenž zastává žalobce, neztotožňuje. Není sporu o tom, že interní předpis, konkrétně ZPPP o personální pravomoci, neupravuje problematiku rozhodování o odvolání ve věcech služebního poměru. Obecně proto podle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru platí, že k rozhodnutí o odvolání je příslušný služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Jelikož v případě žalobce byla tímto nadřízeným služebním funkcionářem osoba totožná s osobou, která vydala prvoinstanční rozhodnutí, byla tato úřední osoba podle § 14 odst. 6 správního řádu vyloučena z rozhodování v odvolacím řízení. K tomu je třeba dodat, že zákon o služebním poměru neobsahuje institut námítky podjatosti a vyloučení služebního funkcionáře, a je tak nutno aplikovat § 14 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013 č.j. 3 Ads 133/2012-19). Soud má za to, že znění § 14 odst. 5 správního řádu nemůže činit potíže při jeho výkladu. Jednoznačně z něj vyplývá, že představený určí jinou osobu, která není ve vztahu podřízenosti k osobě vyloučené z rozhodování. Teprve nelze-li takovou osobu určit, bude nutno postupovat podle § 131 odst. 4 správního řádu, který zakládá pravomoc pro změnu příslušnosti podřízených správních orgánů. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje na to, že policejní prezident jako nadřízený služební orgán měl vynechat první krok, tj. neměl určit jinou osobu, která není k vyloučenému služebnímu funkcionáři ve vztahu podřízenosti, ale naopak měl bez dalšího přistoupit k pověření jiného věcně příslušného orgánu rozhodnutím ve věci. První náměstek policejního prezidenta nepochybně není ve vztahu podřízenosti k řediteli Krajského

ředitelství policie hlavního města Prahy. Žalobce rovněž neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly založit důvod pochybovat o nepodjatosti služebního funkcionáře, kterého policejní prezident určil k rozhodnutí o odvolání. Netvrdil ani, že by v jeho případě byly vyloučeny všechny úřední osoby, proč by měl být určen jiný věcně příslušný služební orgán. Lze tak uzavřít, že o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl věcně příslušný služební funkcionář, resp. služební orgán. K tomu soud na okraj poznamenává, že dle § 77 odst. 1 správního řádu platí, že nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Správní řád tak spojuje nicotnost rozhodnutí pouze s úplnou absencí věcné příslušnosti správního orgánu, tedy s takovou situací, „kdy jeho příslušnost k vydání rozhodnutí ve věci není dána za žádných myslitelných okolností“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2023, č.j. 3 As 263/2021-29). V posuzované věci však nelze vůbec hovořit o tom, že první náměstek policejního prezidenta je věcně nepřislušný rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků policie. Policejní prezidium je ve smyslu § 6 zákona o Policii ČR útvarem policie, jejíž činnost řídí. Věcná kompetence tohoto útvaru policie, resp. jeho služebních funkcionářů rozhodovat o věcech služebního poměru ve smyslu zákona o služebním poměru je tak zřejmá. Námitka uplatněná pod prvním žalobním bodem tedy důvodná není.

50. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možné zabývat se dalšími žalobními námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 6/2004 - 105). K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud v judikatuře konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu. Dále pak není-li zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě, resp. v podání účastníka správního řízení, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud či správní orgán opomněl vypořádat s některou ze včas uplatněných námitek (srov. například rozsudky č. j. 5 As 72/2010 - 60, č. j. 5 As 29/2007 - 64, č. j. 4 Ads 21/2007 - 77 a č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). Je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vyhrazena jen vážným nedostatkům odůvodnění rozhodnutí, kdy v něm vyslovené závěry nelze vůbec v soudním řízení přezkoumat. Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí přitom nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivě uplatněný argument.
51. Žalobce blíže nerozvedl, z jakých konkrétních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, pakliže jen namítl, že z něj nejsou zřejmé konkrétní skutečnosti, obavy či jiné okolnosti, z nichž žalovaný dovozuje ohrožení důležitého zájmu služby v případě ponechání žalobce v jejím výkonu. V žalobě nicméně zároveň polemizuje se zcela konkrétními závěry, k nimž služební orgány obou stupňů v dané věci dospěly. Žalobci tedy fakticky nečinilo potíže z napadeného rozhodnutí zjistit důvody, jež žalovaného a služebního funkcionáře v prvním stupni vedly k závěru o nutnosti zprostit jej výkonu služby. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, však

sama o sobě neznamená, že toto rozhodnutí je nepřekoumatelné. ani tato námitka tedy není důvodná.

52. Soud následně přistoupil k vypořádání námitek vytykajících napadenému rozhodnutí nezákonnost. Se žalobcem lze v obecné rovině souhlasit v tom, že se zahájením trestního stíhání příslušníka bezpečnostního sboru není automaticky spojeno rozhodnutí o jeho zproštění výkonu funkce. Tato skutečnost je toliko prvotní zákonnou podmínkou. Další podmínkou je nutnost, aby služební funkcionář v rámci správního uvážení na základě posouzení konkrétních skutkových okolností dospěl k závěru, že ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby nebo prošetřování jeho jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016 č.j. 9 As 249/2015-42). Zproštění výkonu funkce je nástrojem preventivní povahy, který lze aplikovat u příslušníků důvodně podezřelých ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, a to pouze za splnění podmínek obsažených v § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. Po dobu, po kterou je příslušník zproštěn výkonu služby, se pozastaví jeho oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají z předpisů upravujících činnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků. Pominou-li důvody, výkon jeho zproštění se ukončí.
53. Vedle formální podmínky, jejíž podstatou je existence důvodného podezření ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, je tak nutno splnit i materiální podmínku, dle které by ponechání příslušníka ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jednání příslušníka bezpečnostního sboru. Okolnosti, jež mají představovat naplnění druhé hmotněprávní podmínky, hodnotí služební orgán v rámci svého diskrečního oprávnění. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003 č.j. 5 A 139/2002-46). Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 8. 10. 2015 č.j. 10 As 123/2014-41: *„Nelze však přisvědčit názoru stěžovatelky, že ohrožení důležitého zájmu služby musí být zcela konkrétní. Správní uvážení služebního funkcionáře zde představuje spíše předběžnou rizikovou analýzu, kdy je v každém jednotlivém případě potřeba pečlivě zvážit, zda setrvání ve službě představuje riziko, a to nejen s ohledem na plnění konkrétních služebních povinností, ale i v obecném rámci ochrany dobrého jména, pověsti a řádného fungování služby jako takové. Služební funkcionář o zproštění rozhoduje v situaci informační nejistoty, tedy v době, kdy dosud není objasněno a autoritativně rozhodnuto, zda byl trestný čin spáchán. Musí tedy dočasně poměřovat a vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé.“*
54. Služební orgány v nyní projednávané věci nezaložily své úvahy toliko na existenci rozhodnutí, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce. V rámci svého správního uvážení se zabývaly jak povahou trestné činnosti, z níž je žalobce obviněn, tak i možným vlivem okolností jejího spáchání na výkon služby žalobce. Nutno zdůraznit, že služební orgán je

při rozhodování o zproštění příslušníka výkonu služby zpravidla postaven do situace, kdy má vyhodnotit míru rizika ohrožení důležitého zájmu služby pouze na podkladě okolností, které byly důvodem pro zahájení trestního (či kázeňského nebo přestupkového) stíhání dotčeného příslušníka. Závěr o tom, že jednání a chování příslušníka může být neslučitelné s veřejným zájmem na řádném fungování bezpečnostního sboru, tak bude obvykle vystaven na předpokladu či odhadu budoucí situace, nikoli na prokázané jistotě o tom, že příslušník důležitý zájem služby skutečně ohrozí. Znovu je nutno připomenout, že institut zproštění výkonu služby má dočasný charakter, neboť teprve s pravomocným rozhodnutím o trestném činu (přestupku), ať již ve formě odsuzujícího nebo zprošťujícího rozhodnutí, jsou spojeny definitivní dopady na výkon služby konkrétního příslušníka.

55. Jakkoli je namístě, aby služební orgán vyvažoval při svých úvahách princip presumpce neviny a zásah do osobní a profesní sféry příslušníka se zájmem na včasné a kvalitní plnění úkolů bezpečnostního sboru, neznamená to, že nemůže pracovat s úvahou, jež se opírá o obecné zásady a předpoklady fungování bezpečnostního sboru, a *implicite* tak upřednostnit důležitý zájem služby. Řečeno jinak, dospěl-li žalovaný, resp. služební funkcionář v prvním stupni k závěru, že přítomnost žalobce ve výkonu služby není možné akceptovat, neboť by to vrhalo negativní světlo na ostatní příslušníky SPJ z interpersonálního hlediska i z pohledu veřejnosti na Policii ČR, je zřejmé, že zásah do osobní a profesní sféry žalobce ustoupil důležitému zájmu služby. K tomu lze poznamenat, že žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní dopady má zproštění výkonu služby mít v jeho osobním či profesním životě. Dílčí námitka, že v napadeném rozhodnutí absentuje vážení dvou protichůdných zájmů, důvodná není.
56. Soudu dále není zřejmé, kam žalobce míří svou polemikou o tom, zda je důležitý zájem služby právně neurčitý pojem či nikoli. Není pochyb o tom, že zákon o služebním poměru pojem „důležitý zájem služby“ definuje v § 201 jako zájem bezpečnostního sboru na včasné a kvalitní plnění úkolů bezpečnostního sboru. I tato definice však vyžaduje, aby služební orgán při její aplikaci hodnotil konkrétní okolnosti daného případu. Žalovaný v tomto směru správně konstatoval, že se jedná o široký okruh skutečností, které v daných souvislostech mohou ztěžovat výkon služby, narušovat kázeň ostatních příslušníků, ale také ohrožovat důvěru občanů v bezpečnostní sbor. Pojem plnění úkolů je nutno vykládat podle konkrétních okolností, které vyplývají z povahy a charakteru povinností, jež má plnit daná složka bezpečnostního sboru. Žalobce navíc tuto svou subnámitku blíže nerozvedl, a není tak jasné, k jakému konkrétnímu zásahu do jeho práv mělo dojít v souvislosti s výkladem pojmu důležitý zájem služby.
57. Soud nepřisvědčuje žalobci ani v tom, že žalovaný dostatečně nekonkretizoval jednotlivé faktory, jako je pohled na Policii ČR, její mediální prezentaci a význam vzájemných vztahů mezi kooperujícími příslušníky. Žalovaný se neomezil na pouhé konstatování obecných pojmů, nýbrž se zabýval vlivem zmíněných faktorů na výkon služby v SPJ, a to s přihlédnutím k tomu, že žalobce zastával pozici zástupce velitele družstva (viz zejména strany 9 až 12 napadeného rozhodnutí). Současně je nutno znovu zdůraznit, že služební orgán musí hodnotit relevantní okolnosti optikou jejich možného působení do budoucna, neboli nemá a nemůže mít k dispozici fakta o tom, jak se tyto okolnosti reálně projeví při teprve očekávaném plnění úkolů bezpečnostního sboru. Analýza, kterou služební orgán provádí, je tak založena na určitém odhadu toho, jaký vliv by na složku bezpečnostního

sboru, v němž daný příslušník působí, mohla mít skutečnost, že příslušník je stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu (či přestupku). Žalobce ani v této části žalobní argumentace nespécifikoval, jaké bližší údaje či informace v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá, resp. proč považuje konkrétní pasáže napadeného rozhodnutí za nedostatečné.

58. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že psychickou odolnost lze u příslušníka bezpečnostního sboru očekávat, resp. že trestní stíhání nepředstavuje psychickou zátěž, která by mohla mít negativní vliv na plnění povinností příslušníka. Úvaha, kterou v tomto ohledu učinil žalovaný, není nikterak excesivní ani nelogická. Důraz kladený žalovaným na psychickou odolnost příslušníka SPJ je zcela namístě, neboť výkon služby v SPJ je specifický, a vyžaduje tak určitou psychickou i fyzickou odolnost vůči vnějším vlivům, jimž je příslušník SPJ při plnění svých povinností vystaven. Vyšší standard psychické způsobilosti vyžadovaný při přijímání příslušníků do služebního poměru, o kterém se žalobce v žalobě zmiňuje, rozhodně nepředstavuje jednou pro vždy danou a neměnnou skutečnost. Nadto lze mít pochybnosti o tom, zda tento vyšší standard zohledňuje i možnost vzniku situace, kdy je proti příslušníkovi zahájeno trestní stíhání.
59. Pokud jde o námitku, že žalobce byl po celou dobu od vydání prvního usnesení o zahájení trestního stíhání stále ve výkonu služby a po tuto dobu si své pracovní povinnosti plnil řádně a svědomitě, soud především konstatuje, že obsahově shodnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přičemž žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí (na straně 19) vypořádal. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, který poukázal na vývoj trestního řízení ve věci žalobce s tím, že toto řízení pokročilo do fáze řízení před soudem, kdy jsou opakovaně nařizována jednání. Tato skutečnost jistě představuje určitý stresový faktor, který se v kombinaci se zátěží spojenou s výkonem služby v SPJ může negativně projevit na kvalitě plnění povinností příslušníka SPJ. Žalobce však proti této argumentaci žalovaného nebrojí žádnou konkrétní námitkou. Soud k tomu uvádí, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí argumentaci žalobce a tu obsáhle vyvracet. Úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Měl-li žalobce za to, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho odvolací námitkou, bylo v jeho zájmu, aby v žalobě popsal důvody, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, tedy aby reagoval na konkrétní argumentaci žalovaného a neopakoval pouze svou obranu uplatněnou v odvolacím řízení. K tomu je zapotřebí doplnit, že soudní přezkum správních rozhodnutí se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“, tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně

zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006 č.j. 1 Azs 244/2004-49).

60. Nezákonným soud neshledal ani závěr žalovaného, že by mohlo dojít k uvolnění morálky na služebně, pokud by služební funkcionář možné protiprávní jednání žalobce ignoroval a ponechal žalobce ve výkonu služby. Nutno zdůraznit, že jde o jeden z dílčích závěrů, z nichž napadené rozhodnutí vychází. Vedle výše uvedené psychické a fyzické náročnosti výkonu služby ve SPJ jakožto požadavku, jemuž nemusí dostát příslušník nekoncentrovaný v důsledku probíhajícího trestního stíhání v jeho věci, jakož i ztráty či omezení důvěry veřejnosti v bezpečnostní sbor, v němž působí trestně stíhaný příslušník, je vliv na pracovní morálku ostatních příslušníků dalším negativním faktorem, který je třeba zohlednit při posuzování důležitého zájmu služby. Soud příliš nerozumí tomu, co žalobce míní „*exemplárními důvody*“, které měly vést žalovaného k vyřčení uvedeného závěru. Bez ohledu na tuto nejasnost lze uzavřít, že úvaha žalovaného nevykazuje znaky nepřipustné libovůle, ale naopak je výsledkem racionálního posouzení situace, ve které je nutno zohlednit jak specifika výkonu služby v SPJ, tak okolnosti, které se mohou projevit na kvalitě kolektivního plnění úkolů příslušníky bezpečnostního sboru.
61. Soud rovněž nevešel na námitku, že žalovaný pouze spekuluje o významu pozice žalobce, který jako zástupce velitele může mít nepříznivý vliv na chování příslušníků, neboť tito by nemuseli respektovat pokyn nadřízeného, jenž je trestně stíhán. Žalovaný tuto skutečnost opět zasadil do kontextu specifického výkonu služby v SPJ a zdůraznil obavu o ohrožení důvěry občanů v bezpečnostní sbor. Soud v takto učiněném závěru nevnímá jakoukoli spekulaci, nýbrž prostou, nicméně logickou myšlenku, že autorita nadřízeného příslušníka může selhávat, resp. nemusí fungovat v situaci, kdy činnost podřízených příslušníků řídí příslušník, který je sám obviněn ze spáchání trestného činu. Pokud jde o petiční iniciativu civilistů a kolegů žalobce, soud odkazuje na přílehlavou argumentaci, v níž žalovaný poukázal na nevýznamný počet nasbíraných podpisů. Vůči této argumentaci žalovaného se žalobce opět nikterak nevymezil, resp. neuvedl, z jakých důvodů ji považuje za chybnou a nezákonnou. Soud tak i s přihlédnutím k omezenému přezkumu správního uvážení (viz výše) uzavírá, že uvedená námitka není důvodná.
62. V rámci žalobní argumentace, jež se upíná k hodnocení závažnosti jednání, které bylo podstatou sdělení obvinění, žalobce opět toliko zopakoval své odvolací námitky. Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal na straně 15 napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s jeho závěrem, že úkolem služebního funkcionáře při zproštění výkonu služby podle § 40 zákona o služebním poměru není posuzovat, zda se příslušník dopustil jednání, pro které je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, nýbrž posoudit to, zda by ponechání příslušníka ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Usnesení o zahájení trestního stíhání tedy zakládá první hmotněprávní podmínku, přičemž důkazní situace v trestním řízení je pro řízení o zproštění výkonu služby irelevantní. Žalovaný se vypořádal i s naplněním druhé hmotněprávní podmínky, přičemž vzal v potaz rovněž význam chráněného zájmu, který měl žalobce zasáhnout jednáním, jež orgány činné

v trestním řízení kvalifikovaly jako přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 trestního zákoníku (viz strany 10-12 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že uvedené jednání přímo nesouvisí s výkonem služby, nikterak nesnižuje jeho závažnost. Zásah do ústavně zaručeného práva na soukromí jistě představuje okolnost, která může mít vliv na důvěryhodnost příslušníka, jenž by se měl při výkonu služby zasazovat o ochranu těchto hodnot a nikoli je sám narušovat.

63. Jak již bylo soudem uvedeno shora, služebnímu funkcionáři nepřísluší činit úvahy o zákonnosti, slovy žalobce o účelovosti či nepravdivosti sdělení obvinění. Tuto otázku je oprávněn posoudit pouze trestní soud, případně příslušný orgán činný v trestním řízení, který rozhoduje o oprávněném prostředku proti rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Jinak řečeno, služební funkcionář si ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, neboli nemůže posuzovat, zda se příslušník trestné činnosti dopustil či nikoli. Námitka, že žalovaný, resp. služební funkcionář v prvním stupni zatížil své rozhodnutí vadou, neboť nekriticky a jednostranně přejal skutečnosti obsažené v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, je proto nedůvodná.
64. Zcela irrelevantní je námitka, že se žalovaný nevyrovnal s poukazem žalobce na to, že služební funkcionář v prvním stupni uvedl rozporná tvrzení o výsledku rozhodnutí státního zástupce o stížnosti žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Předně není pravdou, že by žalovaný na tuto námitku nereagoval, neboť se k ní vyjádřil na straně 16 a 17 napadeného rozhodnutí. Podstatné je však to, že stížnost žalobce proti rozhodnutí o zahájení trestního stíhání byla zamítnuta, a je tak bez významu, zda služební funkcionář v prvoinstančním rozhodnutí tuto skutečnost přezkoumatelně reflektoval či nikoli.
65. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje na to, že napadené rozhodnutí bylo připraveno a „ujasněno“ dříve, než byly a mohly být komplexně zhodnoceny veškeré podklady pro jeho vydání. Žalobce k této námitce nic konkrétního neuvedl, nadto ani nevysvětlil, co přesně míní tím, že „výsledek“ rozhodnutí byl připravován dříve.
66. Žalobce rovněž nespecifikoval, jaké nezákonnosti se měl dopustit služební funkcionář na straně 8 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Soud znovu opakuje, že není jeho úkolem, aby za žalobce domýšlel žalobní argumentaci a sám dohledával nedostatky napadeného či prvoinstančního rozhodnutí nad rámec konkrétních žalobních bodů.
67. Námitka týkající se posouzení toho, že k trestné činnosti mělo dojít prostřednictvím soukromého internetového připojení, se fakticky míjí s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalovaný v tomto směru korigoval závěr služebního funkcionáře v prvním stupni a souhlasil se žalobcem, že uvedená skutečnost nemá vliv na posouzení důležitého zájmu služby (viz strana 17 napadeného rozhodnutí).
68. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že doporučení senátu poradní komise není podkladem rozhodnutí a má pouze doporučující charakter. Služební funkcionář není tímto doporučením vázán, neboť je výhradním subjektem s rozhodovací pravomocí, a nese tedy odpovědnost za své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013 č.j. 3 Ads 51/2012-48). Žalovaný se přitom s odlišným názorem senátu poradní

komise *implicite* vypořádal, neboť v rámci svého uvážení vyzdvihl relevantní okolnosti, jež ve svém souhrnu odůvodňují existenci rizika, že důležitý zájem služby může být ohrožen, bude-li žalobce ponechán ve výkonu služby.

69. Závěrem soud dodává, že je na uvážení služebního orgánu, jakými důkazními prostředky podloží své rozhodnutí. Žalobce nenamítal, že by v průběhu předmětného řízení navrhoval provedení konkrétních důkazů, resp. nenamítal, že se služební orgány nevypořádaly s jeho důkazními návrhy. Soud neshledal na straně služebních orgánů pochybení, které by bylo možno hodnotit jako vybočení ze zákonných mezí správního uvážení, a má zároveň za to, že služební orgány shromáždily dostatečné podklady pro závěr, že žalobce je nutno zprostit výkonu služby. Potřeba chránit důležitý zájem služby vychází z hodnocení různých aspektů služby v SPJ. Možnost negativního vlivu na spolupracující kolegy byla pouze jedním z faktorů, o kterých služební orgány při rozhodování ve věci samé uvažily. Provedení výsledku kolegů i nadřízených žalobce by tak ve světle komplexní správní úvahy bylo nadbytečné. Nadto jistě není reálné, aby služební orgán v tomto ohledu prováděl výslech všech příslušníků SPJ.
70. Lze shrnout, že úvaha, na základě které dospěly služební orgány k závěru o ohrožení důležitého zájmu služby, pokud by byl žalobce ponechán ve výkonu služby, je vnitřně konsistentní, neodporuje základním pravidlům logického myšlení a nevykazuje jakékoli prvky libovůle či zneužití pravomoci správním orgánem. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
71. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.